

[Orla Møller.]

den paragraf, hvor der står, at økonomi- og budgetministeren træffer bestemmelse om, under hvilke forhold man vil foretage udlån af midler til kommuner og almennyttige selskaber, for at de kan udnyttede loven og skaffe sig disse arealer. Der stilles et ændringsforslag, der går ud på, at lånene skal ydes til almindelig markedsrente. Jeg finder det rimeligt, at man fastholder det tilsagn, som ministeren har givet på regeringens vegne i betænkningen, at man vil søge at finde en lempeligere ordning med henblik på, at disse lån kan blive anvendt. Jeg tror ikke, man vil få det rigtige udbytte af denne lovgivning, hvis man ikke tager hensyn til denne situation, og derfor vil vi stemme imod dette ændringsforslag.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg anser det for at være en af de helt væsentlige ting i denne folketingsssamling, at vi er nået frem til en nogenlunde fælles indstilling til disse forslag. Jeg tror, at vi med dette vil være i stand til ikke bare at styre på rimelig og fornuftig måde, men også at skaffe de nødvendige betingelser for den fritidsudfoldelse, som vi har behov for i det moderne samfund.

H. C. Toft: Ved første behandling gav jeg udtryk for, at vi i det konservative folkeparti var enige med regeringen i det hovedsigte, som man havde med at gennemføre denne lovgivning. Ja, det var endda magtpåliggende for os at være med til en lovgivning, der skabte sikkerhed for, at andre landes statsborgere ikke skulle fratage danske statsborgere deres muligheder for at udnytte den danske natur eller fratage dem de rekreative udnyttelsesmuligheder, som vi alle har et ønske om at fremme for den danske befolkning. Jeg gav imidlertid også udtryk for, at vi fandt de fremsatte forslag langt mere vidtgående, end hensynet til optagelse i EF nødvendiggjorde.

Lovforslaget om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål, som jeg skal beskæftige mig med, indeholdt mulighed for at benytte en forkøbsret til al jord i landzone uden nogen afgrænsning. Vi fandt, at hvis vi skulle medvirke til en forkøbsret, måtte denne forkøbsret afgrænses på en sådan måde, at vi tydeligt vidste, hvad det var, vi havde med at gøre; det var absolut påkræ-

vet. Vi vendte os også imod den videre ekspropriationsret, f. eks. retten til at ekspropriere arealer til privat sommerhusbebyggelse. De langvarige forhandlinger, der har været ført om de tre lovforslag, og som hr. Orla Møller har omtalt, har da også medført, at der nu sker, hvad jeg vil kalde en afgrænsning af områderne, hvor der kan anvendes forkøbsret. Den kan anvendes på ejendomme, hvorpå der er marsk, på ejendomme, hvorpå der er skov, som ikke er underlagt landbrugspligt, samt på ubebyggede ejendomme, der er beliggende i landzone, og som ikke er pålagt landbrugspligt.

Om dette sidste vil jeg gerne fremhæve, at det under udvalgsforhandlingerne er fremgået, at det, man havde til hensigt, var at få mulighed for at pålægge forkøbsret på de arealer, som i almindelighed betegnes som fri jord; altså egentlige landbrugsarealer, hvorpå der ikke er landbrugspligt. Det har ikke været hensigten fra udvalgets side at pålægge forkøbsret på mindre arealer, f. eks. ved en landsby, hvor arealerne vil blive udnyttet til landsbyens udbygning. Da det ikke fremgår klart af ændringsforslaget og udvalgsbetænkningen, finder jeg det ligesom hr. Orla Møller nødvendigt med en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, således at hensigten kan tydeliggøres.

Derudover er der ved ændringsforslagene præciseret, at forkøbsretten kun kan pålægges, når det drejer sig om områder, hvor der er iværksat en planlægning til fremme af befolkningens rekreative interesser, og hvor ejendommen eller en del af denne er særlig egnet til at fremme de formål, der er nævnt i lovforslagets § 1. Allerede i dag har vi forkøbsretsmuligheder i landbrugslovgivningen, idet statens jordlovsudvalg kan benytte forkøbsretten til landbrugsjord og udyrkede arealer med henblik på fremskaffelse af jord til supplering af bestående brug eller for at tilvejebringe en bedre jordfordeling. Nu kan man altså også efter forslaget her anvende forkøbsretten, når arealerne er særlig egnet til befolkningens rekreative aktiviteter, hvor der er iværksat en planlægning.

Som det fremgik af min tale ved første behandling, havde vi større sympati for en tilbudspligt fremfor en forkøbsret, men vi har efter det under udvalgsarbejdet oplyste indset, at problemerne omkring beskyttelsen